

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. február 26.

MEGHÍVÓ

2017. október 13-án lesz száz éve annak, hogy a Szűzanya utoljára megjelent Fatimában. A fatimai jelenések máig ható ereje indította a Magyar Katolikus Püspöki Konferenciát arra, hogy méltón emlékezzünk a száz éve történetekre.

Országos zarándoklat indításáról döntött a Püspöki Konferencia 2017. október 13-án (p) de. 11 órára a budapesti fatimai szentélybe, Soroksár-Újtelepre (1237 Bp., Szent László u.49.). Egy kicsit erőpróba is lesz ez a közelgő Eucharisztikus Világkongresszusra, hogy mennyire tudjuk megmozgatni híveinket egy országos rendezvényre. Bízunk benne, hogy hazánk plébániáinak nagy része indít zarándok csoportot Soroksárra.

Úgy hiszem, időben vagyunk még az idei év zarándoklatainak szervezésében, vagy legalább átigazítható, ha már határozott cél volt. Abban is reménykedem, hogy a reformáció 500. évfordulóján sem lankadt nekünk, katolikusoknak a Szűzanya iránti szeretetünk, bizalmunk, s azt képesek vagyunk meg is mutatni.

Snell György segédpüspök

A REFORMÁCIÓ NAGY KÉRDÉSEI

13-án (h) a helyi KÉSZ csoport vendége volt **Bacskai Bálint** józsefvárosi református lelképásztor. „A reformáció 500. évfordulója” előadássorozat keretében e címmel tartott előadást.

A reformáció kezdeteinek megértéséhez gondolatban vissza kell térnünk a középkorba. 1517. október 31-én **Luther Márton** Ágoston-rendi szerzetes, teológiai tanár a német kisvárosban, Wittenbergben 95 pontban hozta nyilvánosságra a búcsúcédulák árusításával kapcsolatos teológiai ellenérveit. „Mikor a pénz a ládikába hullik, a lélek a tűzből menten kiugrik.” (Tetzel dominikánus szerzetes). A hat, megfogalmazott alapvető nagy teológiai kérdés a következő:

1. **Hol találunk olyan megbízható, eredeti, nem emberi eredetű forrást, amihez igazodhatunk, visszatérhetünk?** - Erre viszonylag egyszerű megtalálni a választ: ez a Szentírás. Erasmus a görög szöveg felhasználásával újrafordította a Szentírást, az első német nyelvű fordítást Luther végezte, nálunk az első teljes bibliafordító Károli Gáspár volt. Így a latinul nem tudó emberek is olvashatják az Úr szavát. Ugyanakkor a reformátusok eredeti forrásnak fogadják el a középkor előtti egyházi zsinatokat és az egyházatyák tanításait.

2. **Hol találhatjuk meg az igazságos és kegyelmes Istent?** – Luther Ágoston rendi szerzetes, sokat gyón és napról napra kisebbnek, nyomorultabbnak érzi magát, Isten igazságával már nem is mer foglalkozni. Rájön, hogy az ember magától nem tud Istennek megfelelni, nem érdemeket kell tehát szerezni, hanem hinni kell, hogy Jézus érdemébe kapaszkodva magától üdvösségre jutunk. A hit következtében megváltozunk, és így csak olyan cselekedeteket hajtunk végre, amelyek amúgy érdemszerzőek lennének.

3. **Ki a közbenjárónk Isten felé?** – A reformátusok is tisztelik a szenteket, mint példaképeket, de a templomaikban nincsenek róluk képek és szobrok, mert Jézust tekintik az egyetlen közbenjárónak és nem akarják Jézus fényét elhomályosítani, az emberek figyelmét a Szentírásról elvonni.

4. **Ki vagyok én?** – Nincs igaz vagy hamis egyház, mert egyházat ember nem, csak Jézus tud alapítani. A protestáns egyházak a hitvallásukban az „egyetemes anyaszentegyház” tagjainak vallják magukat, azaz katolikusoknak, persze nem rómainak.

5. **Mi az élet célja?** – Az üdvösségre jutás? Nem, a hitre jutás, mert aki Istenéé válik és megragadja Jézus Krisztust, azoknak eleve üdvösségük van. E bizonyosságban élnek a reformátusok.

6. **Globalizáció vagy nemzeti egyház?** – Az egyház globális szervezet volt, a pap latinul bárhol misézhetett. A Szentírás nemzeti nyelvre fordítása pedig megerősítette a nemzeti tudatot.

Márciusban az egyik józsefvárosi evangélikus lelkész tart ugyanebben a témában előadást. Mindenkit szeretettel várunk!

(MSV)

ANTAL ATYÁVAL A ZUGLIGETI JUBILEUMRA II.

Otthon nem imádkoztatok együtt?

Nem, erről „nem volt híres” a család. 18 éves lehettem, amikor volt egy nagyon rossz karácsonyunk. Nálunk akkoriban az volt a gyakorlat, hogy délután 3-kor jön a Kisjézus, és 4-kor már mindenki szélnek eredt, a maga szobájába. Ekkor is így történt, csengettek, megkaptuk az ajándékokat, mindenki megette a bejglit, és nagymamám hazament az utolsó busszal a Fő utcába. Nagyon furcsa élmény volt, és családi perpatvar lett belőle, amelyet én robbantottam ki, mert a szüleimre rávágtam az ajtót, hogy ez nem is karácsony. Apám mondta, hogy rendben, jövőre te és a bátyád fogod szervezni a karácsonyt. Emlékszem, elkezdtünk gondolkodni a bátyámmal, hogy te, figyelj, azért karácsonykor mégiscsak elő kéne venni a Szentírást, felolvasni, hogy mit ünneplünk. Azelőtt lemezjátszóról hallgattuk a Magyar Rádió és Televízió gyermekkórusát. De ezeket az énekeket mi is ismerjük – mondom –, van Hozsannánk is. Ajándékozás-kor várjuk meg, nézzük meg egymásét, örüljünk együtt! Én akkor már elkezdtem főzni – a vendéglátóiparban dolgoztam 8 évet –, így mondtam anyámnak, hogy én karácsonyi ajándékként szívesen főznék egy tál ételt. Jó, hogy van bejgli, de azért legyen előtte valami! És emlékszem, akkor karácsonykor pulykamell variáció volt: egy olaszos, egy gesztenyés, és egy Dávid király módra, az diókrémes, flambírozott. A nagymamám, aki volt vagy 87-88 éves, és mindig nagyon szerény az asztalnál, két tál ételt is megevett, úgy ízlett neki. Számomra az volt a legszebb, hogy apám odajött és azt mondta: ez tényleg egy jó karácsony volt. Azt gondolom, hogy ezek a dolgok, amelyeket az ember Zugligetben megélt, segítettek abban, hogy sikerüljön egy picit visszavezetni a szüleinket az ünnep öröméhez. Én nagyon szerettem ünnepelni, szerettem az ajándékokat becsomagolni. Persze fontos volt az ajándék, de fontos volt a csomagolás is, és a szüleim, a rokonaim mindig meglepődtek, hogy te, milyen jó kis csomagolópapír ez, honnét szerezted? Valószínű, ez is onnan jön, ahonnan a vendéglátás. 4 éves koromban már megjegyezték, hogy én felkarikázom a kolbászt, megkenem a kenyeret, szendvicseket csinállok, és csak utána állok neki enni. Nem az volt, hogy egyik kezemben a kolbász, másikban a kenyér, hanem megterítettem magamnak, és már akkor is megadtam a módját. Meg is kérdezték akkoriban: mi akarsz lenni? Kolbász! De hát meg fognak enni! Mondtam: nem baj!

Egy másik gyönyörű karácsonyom közvetlenül Kozma atyához kötődik. Ő hívott minket a Déli-pályaudvarra, hogy menjünk karácsonyi csomagot osztani. Emlékszem, hogy akkor is 3-kor volt a közös családi karácsony, de 5-6 körül már leértem a Délibe. Imre atya fölolvastott, karácsonyi énekeket énekeltünk a hajléktalanok előtt, ők pedig üveg poharakon zenéltek – fantasztikus élmény volt. Aztán megkezdődött a karácsonyi ajándékok osztása, amit mi, fiatalok végeztünk, és ahogy mentünk körbe, láttam, hogy a Déli üvegfalánál ott alszik valaki, alkoholbódulatban. Megnéztem, mekkora a lába, és hoztam neki egy pár cipőt. „A kis Jézuska hozott karácsonyra egy pár cipőt, fogadja szeretettel!” – mondtam neki – „Vigyázzon, nehogy elvigyék!” Meglepett: „Adhatok magának egy puszit?” – „Úúú, adjon!”

A szüleid elmentek veled Zugligetbe?

Nem, ők a Tövis utcai templomba jártak. És talán nem is értették ezeket a dolgokat. Főként a „máltázás” nem fért a fejükbe: „Többet segítesz másnak, mint itthon!” – megkaptuk egyszerűen. De függetlenül attól, hogy voltak veszekedések a családban, azért mindig éreztem édesapám, édesanyám szeretetét.

Hogyan kerültél közel a papsághoz?

Imre atya taizéi imaórák szervezésével bízott meg. '89 őszén egri kispapok jöttek látogatóba Zugligetbe. Az atya kiadta, hogy

imaóra után beszéljünk velük. Én el akartam jönni, de Edőcsény Andris vagy Vecsei Miki biztatott, hogy maradjunk ott. Mondtam, jó, egy picit, aztán meglátjuk, mi lesz. Beültünk a terembe, a kispapok bemutatkoztak és meséltek magukról; érdekes volt. A vége felé Imre atya is beült közénk, és ő mutatott be minket, „zugligetieket”. Persze kíváncsi lettem: mit fog rólam mondani? Sorban haladt, mindenkiről mondott pár szót. Az Edőcsény Andris ült mellettem, nálunk megállt, aztán ezt kérdezte: Gondolkodtatok-e a papi hivatáson? Én ott, helyben, majdnem elsírtam magamat, úgy felkavart. A vendéglátóiparban dolgoztam, felszolgálóként; a papságon abszolút nem gondolkodtam, micsoda ötlet ez? Hallottam olyanokról, akik már gyermekkorukban a macijuknak miséztek, nekem eszembe nem jutott ilyesmi sose. A ferenceseknél volt például Zatykó László atya, és mások, akik szimpatikusak voltak nekem, de volt barátnóm, szóval semmi ilyesmi nem járt a fejemben.

És ez után az este után gondolkodni kezdtem: papság – család – hivatás... És azt láttam, hogy a mérleg nyelve a nullára állt be. Észérveket tudtam mondani mindkettőre, így végül az, ami kibillentette a mérleg nyelvét, az az a kérdés volt: kicsoda számomra Imre atya? Az Isten embere! Hát akkor mire várok? Egy hónap után elmentem tehát Imre atyához, s elmondtam, hogy jelentkezem a szemináriumba. A felvételiig még volt fél év, s azért kezdtem el imádkozni a jó Istenhez, hogy adjon nekem jelet, biztos tudjam, hogy tényleg Ő hív, nem emberi gondolkodás vagy az Imre atyával való jó barátságom a hivatásom oka.

Márciusban történhetett, zsoltosmára készültünk a Baba utcában. Előtte beosztottuk a feladatokat, hogy ki kezdi a himnusz, antifónákat, és a könyörgéseknél az elsőre vállalkoztam. De a leányzó, aki szervezte az imaalkalmat, azt mondta, hogy nem lesz az jó, majd ő elkezd. Ráhagytam, legyen úgy, ahogy akarja. Így rám az utolsó esett, amelyik úgy hangzott, hogy imádkozzunk mindazokért, akik testvéri szolgálatra szentelik életüket, hogy emberi gyengeség el ne tántorítsa őket hivatásuktól. Emlékszem, olyan élmény volt, mintha a pikádóban a százas körbe találna a Jóisten a nyilával! Nesze neked, ott van! Hát... „padlót fogtam”. Mondtam, Uram, köszönöm, megkaptam!

A szobám falára felfestettem a Miatyánkot. Amikor Imre atya mesélt a délkelet-ázsiai imamalmokról, megmozgatta a fantáziámat, hogy milyen élmény az, ha az imádságot térben, fizikai értelemben látod. Ezért gondoltam, milyen jól nézne ki a Miatyánk különböző színekben, és mellé ráírtam a falra egy hatalmas IGEN-t. Azóta eladták a lakást, talán az én betűimet is átfestették, de bennem, az emlékeimben ott van ez a fal, mint megerősítő pont, amire jó visszagondolni. A mai napig, ha bármi gondom, bajom van, vissza tudok oda menni. Leülök mellé. Otthagytam a vendéglátást, újságkihordás mellett többet tudtam a készüléssel, lelki olvasmányokkal foglalkozni. Imre atyával is többször beszélgettünk. A szemináriumi felvételin verset is kellett mondani, én Pilinszky János Egyenes Labirintus című versét szavaltam el.

(-folyt.köv-) *Miklódý István*